

V Rožděstvenu u Hrnčírů :

Na cestu z Omska a Išimi do Rožděstvena kde žila sestra mého otce si již dobře nevzpomínám. Jen tolik že ve vagonech bylo plno lidí, někteří jeli i na střeších vagonů. Tam kde jsme přestupovali na další vlaky na nádražích jsme i několik dní čekali než se nám podařilo dostat se do vlaku. Vše stěžovalo nejen věci které rodiče s sebou vezli, byly to jen nezbytné potřeby pro rodinu ale i to že jsme tu byli my děti. mě asi 5 let, Jiřímu 3 a Libuši 1, která již byla postáhnuta obrnou asi rok. Na nádražích se pohybovalo spousta zlodějů, byla nečistota, vši hejbalí lidmi i věcmi.

Rožděstveno se nalézá u města Tuly asi 200 km od jihu Moskvy. Je zde pěkná středoruská krajina s pahorkatinou, lesíky a s dominující záhumčiveou ruskou řekou- Oka. Živě si dovedu představit, že rodičům vůbec nebylo v té době do krás krajiny. Zde kolem Rožděstvena byli i v dalších obcích usídlení Češi buď s Volyňské oblasti, nebo již dříve přistěhovaných z Čech. V Rožděstvenu žili Hrnčířovi a tak jako převážná většina Čechů byli zemědělci. Nevím přesně kolik měli pozemků ale většinou Češi měli jen tolik kolik sami se svojí rodinou stačili obdělávat a zabezpečit chod hospodářství.

Rodina Hrnčířových byla pracovitá bez nadsázky, strýc Karel dělal za tři, teta mladá pracovitá a oba velice zdraví lidé. V té době jejich dětem bylo asi : Naděždě 20, Nikolajovi asi 19, Věře 18, Libuši 15 a nejmladšímu 13 let /Vladimíru/. To všechno byla velká pracovní síla která umožnila aby rodina dobře hospodařila a měla mimořádné výsledky. Strýc slul jako dobrý hospodář a organisátor. Předbílám ale musím říci, že když v roce 1932- byl založen v Rožděstvenu kolchoz, strýc byl vybrán za předsedu. Blízko Rožděstvena byla obec Lichvine tam do roku 1923 žila rodina druhé sestry mého otce Antonie Pokorná. Ale jestli měli vnuknutí, předtuchu nebo štěstí odjeli v roce 1923 do Polska, to jest na Volyň která po válce připadla pod Polsko.

Udělalí dobře, proto že celý život v plném blahobytu žili na hospodářství v obci Podhájce až do doby repatriace roku 1947 do ČSR. Toto hospodářství do jejich příjezdu udržoval bratr Pokorného Táchon .

Zde je nutno vzpomenout, že v roce 1920 v Rožděstvenu zemřel můj děd Václav Janouš, který je tam rovněž pochován.

Do Rožděstvena jsme přijeli v době, kdy hospodářství strýce rozkvétalo. Avšak i na vsi již začínalo kolektivizační vření a stabilita soukromě hospodařících rolníků byla narušena. Metody a formy kolektivizace nemusím zde popisovat - jsou známy. Do té doby neklidu a nejistoty ale i obav naše rodina přijela do Rožděstvena. Hrnčířovi nás přijali jako svoje, v té době příbuzenské vztahy byly velice pevné a vzájemně si nezištně pomáhali, jako všechny české rodiny které žili v Rusku.

Vím, že mi jsme žili pohromadě s Hrnčířovými, společně se jedlo a my děti Janoušů - jejich byli již daleko starší byli jsme často s nimi. I moje rodiče se po příjezdu zapojili do podzimních prací v hospodářství Hrnčířových.

Pobyt v Rožděstvenu byl jak se domnívám přechodným pobytem pro naši rodinu. Ano otec ani matka nebyli zemědělci a proto hledali možnosti někde ve městě. Situace rodičů v té neklidné a výhružné době stěžovalo i to že měli 3 malé děti, maminka bez odbornosti vždy žena v domácnosti a otec s jeho řemeslem - řezník neměl žádné vyhlídky.

Vyhlášená sovětskou vládou kolektivizace zemědělství ještě více narušila vztahy mezi lidmi. Zažili proto čím dál tím více ostrých diskusí, které vyúsťovaly v třídní rozdělení společnosti. Pověsti z probíhající kolektivizace byli strašidelné, proto rodiče se rozhodli vystěhovat se někam jinam. Volili malé město na Kubáňi - Tichoreckaja, proč ? zda maminka přes věřící nebo známé ? nebo chtěli do úrodných a teplých míst ? .